

Sygn. akt IV CNP 44/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt V Ca [...],
w sprawie z powództwa K. O.
przeciwko P. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 marca 2018 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez pozwanego P. B. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. należy wskazać, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego, uwzględniającym poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10, niepubl.). Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Tę wykładnię wskazanej normy zawartej w przytoczonym przepisie podzielił Trybunał Konstytucyjny orzekając w wyroku z dnia 27 września 2012 roku, (Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U.2012, poz.1104), że art. 424¹ § 1 k.p.c. rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle przedstawionego stanowiska bezprawność judykacyjną, o której mowa w przywołanym 424¹ § 1 k.p.c., należy więc definiować w sposób

autonomiczny, węższy od tradycyjnie rozumianej bezprawności w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl.; z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl.; z dnia 14 kwietnia 2008 r., II BP 62/07, niepubl.; z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, niepubl., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10, niepubl.).

Wniesione skargi podlegają wstępnej selekcji, albowiem Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). Oceny bezzasadności skargi należy dokonywać w powiązaniu z przedstawioną wyżej i utrwaloną w orzecnictwie wykładnią pojęcia „niezgodności prawomocnego wyroku z prawem”. Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli już z jej treści bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6.02.2009 roku, I BP 20/08, nie publ., z dnia 26.08.2008 r., III BP 3/08, nie publ., z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, nie publ. oraz z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, nie publ.).

Pozwany zarzucił niezgodność wyroku Sądu Okręgowego z art. 74 k.c. oraz art. 720 § 1 i 2 k.c., przytaczając te przepisy także jako podstawy skargi. Z jej uzasadnienia wynika jednak, że skarżący kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne wskazujące, że powód będący szwagrem pozwanego, pozostającym z nim w bliskich relacjach rodzinnych, przekazał mu określoną sumę pieniężną tytułem pożyczki bez zawierania pisemnej umowy. Powód nie wskazał argumentów jurydycznych świadczących o oczywistej i elementarnej niezgodności wyroku ze wskazanymi wyżej normami prawa materialnego w kontekście ich wykładni i zastosowania do ustalonego w tej sprawie przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia i wiążącego Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu niniejszej skargi (art. 424¹² w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

aw
jw